

4x4

p l u s

TEST: SSANGYONG MUSSO

NIEUW: SUZUKI X-90

NIEUW: SALON FRANKFURT

**REIZEN:
BOLIVIE
ZUID-AFRIKA
TROPHEE CEVENOL**

HET EINDE VAN DE WERELD

Bolivia 1995. Vier avonturiers huren een tweëntwintig jaar oude Toyota Landcruiser om de zoutwoestijn Salar de Uyuni over te steken, zonder gids. Een verslag van een tocht vol risico's door een onwaarschijnlijk leeg stuk aarde.

Met een *glossy* folder van het autoverhuurbedrijf in de hand staan we met zoekende blik op een binnenplaatsje in het Boliviaanse

OPSTARTPROBLEMEN

Die ochtend blijkt echter dat de waterpomp stuk is. Helaas is het een nationale feestdag en zijn alle winkels dicht. *Manyana* dan maar. We ontmoeten die dag Thea en Rien. We vertellen hen over ons plan om de zoutwoestijn over te steken en over de Altiplano (een vlakte op 5200 meter vol vulkanen en geisers) koers te zetten naar het Laguna Colorado vlakbij de Chileense grens. We vragen of zij mee willen en smeden een plan. De volgende dag zetten we een beetje vaart achter de operatie. De oude waterpomp is eruit gehaald, de nieuwe ligt klaar maar de monteur is schroeven halen. Raoul stroopt zijn mouwen op, sleutelt de radiator

Het Isla de Pescadores, een eiland midden in de immense zoutvlakte, is ons enige referentiepunt

Om 's avonds een slaapplek te bemachtigen ontaardt de rit naar Laguna Colorado in een snelheidswedstrijd

rugzakken achterin en halen Rien en Thea op. Het avontuur kan beginnen.

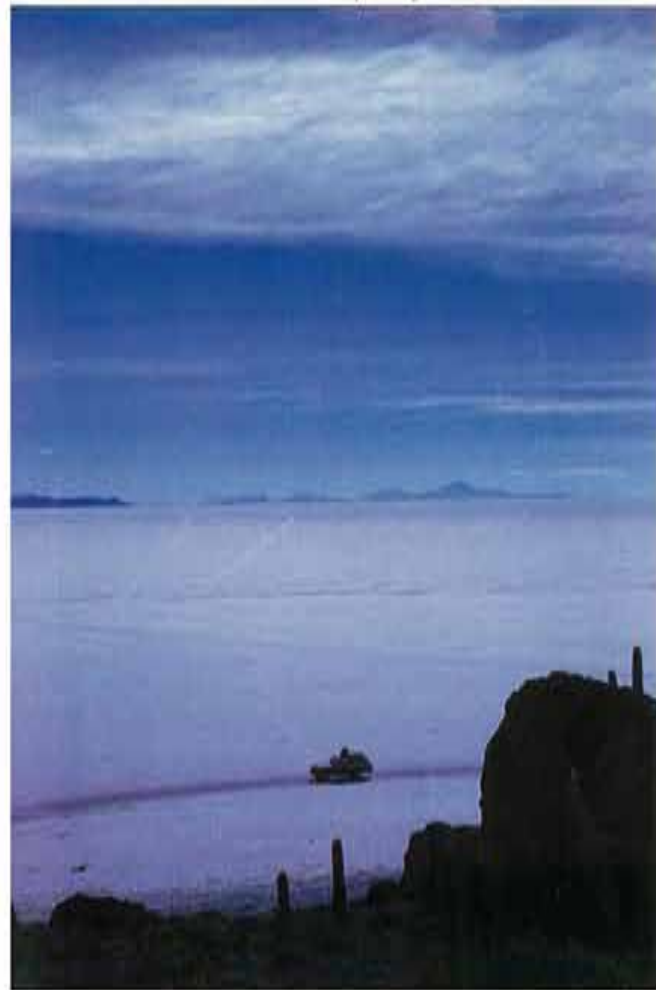
LAATSTE TANKMOGELIJKHEID

Om het provinciestadje uit te komen zetten vrachtwagenchauffeurs ons op het juiste spoor naar Uyuni. Van wegwijzers heeft hier nog nooit iemand gehoord. Het heeft geen zin om tegen het licht in te rijden. Het is vijf uur naar Uyuni en we zullen zeker in het donker aankomen. Gelukkig is dit een duidelijk pad en om half tien 's avonds rijden we een naargeestig dorp binnen. Buiten is het vrieskoud. De brede straten tussen de lage woningen vertonen weinig leven. Na enig dwalen vinden we een *hostal*. We pakken de auto uit, zetten de jerrycans benzine op de binnenplaats en gaan gewapend met muts en handschoenen op zoek naar een restaurant. We lopen een bar binnen. Het zit er vol met *gringo's* en er staat een kachelletje. De ober komt vertellen dat er geen eten is, alleen pizza's. We lopen naar de overkant, waar een tl-verlichte tent

stadje Potosí. Aangezien we geen wagenpark kunnen ontdekken bellen we aan en vragen aan de manke vrouw die opendoet waar het verhuurbedrijf zit. "Dat is hier." We wijzen op de folder en zij begint te lachen: "We hebben maar één huurauto maar die is toevallig wel vrij." Ze wijst naar een aftands wrak in het hoekje van de binnenplaats. We zoeken verder naar een ander verhuurbedrijf maar onverrichterzake staan we nog geen half uur later weer oog in oog met het *barrel*. We hebben geen keus. "We nemen hem." De vrouw verzekert ons dat we de Toyota Landcruiser morgenochtend kunnen ophalen.

eruit en zegt grinnikend tegen de vrouw, die haastig komt aanhinken, dat hij er zo beter bij kan. Zij stuurt een taxi op pad om de monteur te halen. Die staat binnen tien minuten mee te helpen. Ik loop het binnenplaatsje uit en zie Rien en Thea quasi nonchalant aan de overkant staan. "Het gaat lukken!" roep ik. Zij gaan jerrycans, voedsel en extra dekens kopen en we spreken af om hen op te halen bij hun hotel. In no time wordt de pomp erin gesleuteld, rijden we langs een sloppenwijk om er nieuwe koplampen in te zetten, vullen we de olie bij en tanken we de auto vol. Wij gooien onze

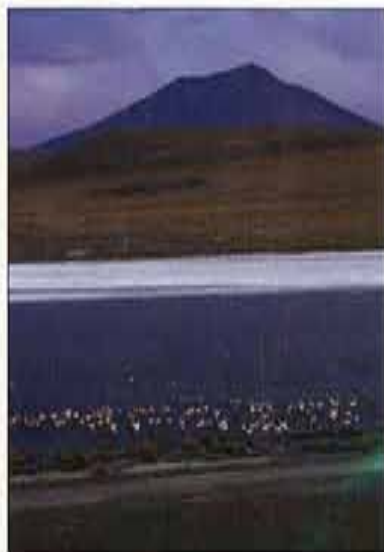
open is. Het is er koud en leeg. We kijken elkaar aan en krijgen allevier opeens ontzettende trek in pizza. Bij het tanken de volgende ochtend kunnen we uitrekenen hoeveel de auto verbruikt heeft. Tot nu toe 25 liter per 100 km. Volgens ons reisboek is in Uyuni de laatste tankmogelijkheid voor de grens met Chili en aangezien wij de grens niet overgaan kunnen we dus pas weer tanken als we hier terug zijn. Omdat na Uyuni alle wegen ophouden en er alleen maar sporen zijn, die regelmatig veranderen, is het probleem dat we geen precieze kilometerberekening kunnen maken. We moeten afwachten

hoever we komen. Met 80 liter in de tank en 160 liter op het dak zetten we koers naar Colchani, een zoutstadje aan de spoorlijn. Als we er binnen rijden zien we zoutbergen en vrachtwagens waarop zakken zout worden geladen. We vragen de weg en de situatie wordt op de grond voor ons uitgetekend: "Je rijdt deze weg af tot het begin van de zoutwoestijn. Daar beginnen vier sporen. Neem het tweede spoor van rechts, dat leidt naar het Isla de Pescadores, een 'eiland' midden in de zoutvlakte. Daar ga je 90 graden linksaf." Nieuwsgierige omstanders vragen waar onze gids is. Wij houden onze landkaarten omhoog. "Dit is onze gids." Hoofdschuddend kijken ze ons aan: "Die zullen niet helpen, zorg dat je het eiland niet mist, het is jullie enige referentiepunt."

ZOUTWOESTIJN

Even later rijden we op het vlakste terrein op aarde. Niet voor niets worden hier snelheidswedstrijden gereden. De Salar de Uyuni is een zoutwoestijn van 9000 km². Miljoenen jaren geleden was dit een meer. Het is opgedroogd en het zout en de mineralen zijn blijven liggen. Nu is het een oogverblindende witte vlakte. Het

lijkt net of je op sneeuw rijdt. In de bodem zit een structuur van achthoeken, ontstaan door de werking van het temperatuurverschil tussen dag en nacht. Rien rijdt kilometers met zijn armen over elkaar, zonder het stuur aan te raken. We rijden rondjes, achtjes, testen de topsnelheid van ons barrel en klimmen om de beurt op het dak om zo nog beter van het uitzicht te genieten. Het is vrieskoud en de zon maakt het wintersportgevoel compleet. We stappen uit als blijde kinderen om de onwerkelijke omgeving op ons te laten inwerken. Na een uur rijden is het wit zover het oog reikt. Zigzaggend over het spoor rijden we het niets in. Als we het eiland in de verte zien liggen duurt het nog twee uur voor we het bereiken. Het begrip 'afstand' krijgt een heel andere dimensie op zo'n eindeloze vlakte. Het eiland is een donkere berg vol cactussen. We spreiden een deken uit en halen de doos met eten te voorschijn, het is tijd voor een picknick. Rien staat al kauwend de reisgids voor te lezen. "We verkeren nu in levensgevaar," grijnst hij. Aan de andere kant van het eiland staan nog wat Toyota's, elk volgepakt met vijf toeristen, een chauffeur en een gids. Er staat ook een zwarte bus met 16 Italianen. We rijden met hen op naar Colcha K, waar de zoutwoestijn na enkele uren weer overgaat in een zandpad. Colcha K is een militaire post. Onder gewapende begeleiding worden we naar een kantoortje gebracht waar we moeten aansluiten achter de Italianen. Als zij allemaal geregistreerd zijn komt de commandant naar buiten. Hij

Flamingo's leven dus ook op de 5200 meter hoge nijpend koude Alliplano

Het "hotel" in Laguna Colorado: een lemen hutje met matrassen op de grond, bij een temperatuur van - 20 graden...

inspecteert onze paspoorten en matst ons: "Rijden maar, want in San Juan is maar één hotel!" We bedanken hem en zetten de achtervolgving in op de zwarte bus. Als die moet afremmen bij een greppel zijn we er langs. Plankgas rijden we als eerste San Juan binnen. Thea en ik springen uit de auto en vragen "waar is het hotel?" waarop iedereen "hier!, hier!, hier!" roept. Wij lopen mee met een vrouw en Rien en Raoul rijden verder. Als de vrouw ons een hok laat zien waar geen matras inligt en de kippen uit worden gejaagd denken we allebei hetzelfde: "Dit is het hotel niet." Ondertussen heeft Raoul Rien ergens afgezet op een binnenplaats. In een lemen hut staan vier bedden. Hij maakt de vrouw duidelijk dat hij even wil overleggen met zijn echtgenote als opeens de zwarte bus de binnenplaats opdraait. "Ik hoef er niet meer over na te denken, ik neem het, deze kamer is bezet, hij is prachtig."

In volgend nummer blijven we in het gezelschap van Linda van Wijk, die op eigen houtje de verlatenheid van deze eindeloze zoutvlakte opzoekt. Met alleen een waardeloze kaart, een kompas en een kleine benzinevoorraad; een combinatie die om moeilijkheden vraagt...

